

ΕΣΤΙΑ

28 MAR. 2009

20 Μαρτίου 2009

Ευτελίζεται ή πολιτική στην πατρίδα μας

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

Πρόβλημα στην χώρα μας δεν είναι μόνο η κυβέρνηση. Σε όλον τον κόσμο υπάρχουν καλές και κακές κυβερνήσεις. Όπως και όλες οι χώρες, στην ιστορική διαδρομή τους, έχουν κυβερνηθεί από καλές και κακές κυβερνήσεις. Η σημερινή κυβέρνησή μας δεν είναι από τις πιο καλές. Όχι πώς οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, κυρίως του Άνδρέα Παπανδρέου της δεκαετίας του 1980, ήταν καλύτερες. Υπήρξαν ή άφετηρία και η αιτία της σημερινής κατάντιας μας. Άλλο όμως είναι σήμερα το πρόβλημα. Είναι ο ευτελισμός της πολιτικής στην πατρίδα μας. Γράφω δε πατρίδα σκοπίμως. Γιατί συνδυάζεται με τον πατριωτισμό.

«Μά έχει εκχυδαίσει η έννοια του πατριωτισμού έχει μεταλλαχθεί σε έμπορεύσιμο είδος». Τό λέει το πονηρό πνεύμα και συνεχίζει: «Ο Samuel Johnson (1709-1784) ήταν όξυτατο πνεύμα. Στο Oxford Dictionary of National Biography, 2008, σημειώνεται "θά μπορούσε να υποστηριχθεί πως είναι ο πιο διακεκριμένος άνθρωπος των γραμμάτων στην Άγγλική ιστορία". Θά αναφερθώ σε μία ρήση του: "Patriotism is the last refuge of a scoundrel". Ο πατριωτισμός είναι τό τελευταίο καταφύγιο ενός... Στά λεξικά τό scoundrel μεταφράζεται τιποτένιος, φαύλος. Χρήση του άποφθέγματος κατά βούληση».

«**Η σειρά μου**» νά επιχειρηματολογήσω. «Η Έταιρεία συνίσταται από καθ' αυτό Έλληνας φιλοπάτριδας και ονομάζεται Έταιρεία των Φιλικών» (άπό τή «Διδασκαλία» -είδος καταστατικού- τής Φιλικής Έταιρείας). Από καθ' αυτό Έλληνας φιλοπάτριδας έχουμε και σήμερα χρεία. Για νά θγούμε άπό τό τέλμα τής κατάντιας μας.

Σάββατο 21 Μαρτίου. Στίς ειδήσεις ο πρωθυπουργός άπό τίς Βρυξέλλες είπε, μεταξύ άλλων, κάτι τό αυτόνομητο. «Ότι, όπως προβλέπεται στην έλληνική νομοθεσία, μπορεί σε όρισμένες περιπτώσεις νά χρειαστεί υπό ειδικές συνθήκες νά εφαρμοστεί ελαστικό ώράριο εργασίας».

Συνοψηφή τής θέσεως του ΠΑΣΟΚ άπό εκπρόσωπό του: «Μέ λίγα λόγια η κυβέρνηση προσήλθε στις Βρυξέλλες μέ μία άδιέξοδη, άτελέσφορη πολιτική. Και είναι σαφές και στους Εύρωπαίους έταίρους μας [προφανώς του τό είπαν στο αύτί, γιατί δεν υπήρξε πουθενά ως είδηση], ότι πρόκειται για μία άνυπόληπτη κυβέρνηση, μέ ένα τεράστιο έλλειμμα άξιοπιστίας...». Άνυπόληπτη λοιπόν η Έλληνική κυβέρνηση. Τήν ώρα πού ο πρόεδρος τής πασχίζει στο έξωτερικό για τό καλό τής χώρας, έστω και άναποτελεσματικά. Ο πρόεδρος τής κυβερνήσεως όλων των Έλλήνων και των Πασόκων. Αυτό λέγεται πολιτική!

Σχόλιο του εκπροσώπου του ΛΑΟΣ: «Ο κ. Καραμανλής θέλει νά επιβάλλει στους εργαζόμενους ό,τι επέβαλε μέ τή μορφή διακυβέρνησής του. Κυβερνά ελαστικά, γι' αυτό θέλει ελαστικές εργασιακές σχέσεις. Δηλαδή οι εργαζόμενοι θά τρώνε ελαστικά και θά ζούν ελαστικά!». Προς επιβεβαίωση του αύταρεσκου ύφους: «Μετά άπό αυτό ο πρωθυπουργός και οι ύπουργοί του, θά χρειάζονται κουκούλα για νά κυκλοφορούν στην Άθήνα». Αυτά παρουσιάζονται ως πολιτικός λόγος, ως πολιτικά γεγονότα. Τυχάνουν δε μεγάλης δημοσιότητας. Πατσανάτσες, λέμε στην Κεφαλονιά. Η καλαμπουρολογία φτωχοκαφενέ. (Διευκρίνιση: των φτωχών τώ πνεύματι. Μιά όμως και αύτων έστιν η Βασιλεία των ουρανών, μήν τά θέλουν όλα δικά τους. Άς αφήσουν έδώ έμάς τούς άλλους ησυχους, αυτές τίς δύσκολες για όλην τήν οικουμένη ώρες).

«**Ο Άριστοτέλης** διατύπωσε τήν ιδέα πώς η παρακμή είναι έγγενής σε όλες τίς μορφές διακυβερνήσεως. Είναι μία τέτοια έποχή παρακμής η δική μας: Ο Robert Nisbet (1913-1996), Άμερικανός συντηρητικός κοινωνιολόγος, καθηγητής μεταξύ άλλων στο Columbia University, έδημοσίευσε τό 1976 ένα ένδιαφέρον βιβλίο μέ τόν τίτλο Twilight of Authority (Λυκόφως τής Έξουσίας). Αρχίζει: «Πιστεύω ότι τό ένα πιο άξιοσημείωτο γεγονός αύτόν τόν καιρό στη Δύση, δεν είναι ούτε τεχνολογικό, ούτε οικονομικό. Είναι πολιτικό, η έξασθένιση τής ιστορικής πολιτικής κοινότητας, η διευρυνόμενη αίσθηση ότι μειώνεται η χρησιμότητα τής πολιτικής ως πολιτισμένης επιδιώξεως και ως συνήθειας του πνεύματος. Λέγοντας κοινότητα... έχω στο μυαλό μου τόν όλον ιστό δικαιωμάτων, έλευθεριών, συμμετοχών και προστασιών... πού υπήρξε, νομίζω, τό κυριαρχούν στοιχείο τής νεοτερικότητας στη Δύση». Κάπου εκεί, θαρρώ, πώς βρίσκεται η χώρα μας αύτήν τή στιγμή».

«**Υπ' αυτές** τίς περιστάσεις, τί επιβάλλεται νά γίνει για νά σωθεί η χώρα άπό τήν άπειλούμενη επιδεινώση; Πρώτα μία προσπάθεια περιορισμού τής χυδαίας μέσω των καναλιών τής τηλεοράσεως μας πολιτικολογίας. Νά άπαγορευθεί άπό τήν κυβέρνηση και τό κυβερνών κόμμα (έπί ποινη άποκεφαλισμού...) η συμμετοχή ύπουργών, ύφυπουργών, βουλευτών τής συμπολιτεύσεως σε τηλεοπτικές έκπομπές».

«**Υστερα**, στη συνεχή άθάσιμη επίκληση των έκλογών ως διεξόδου άπό τίς παρούσες δυσκολίες, φαντάζομαι πώς πειστικό άντεπιχείρημα θά ήταν η έκ μέρους τής κυβερνήσεως άσκηση έξουσίας σε τομείς πού μπορεί και είναι καιρίας σημασίας για τήν επιβίωση τής ίδιας και κυρίως για τό καλό τής κοινωνίας. Νά άποκαταστήσει λ.χ. τή δημόσια τάξη. Νά συμπληρώσει τή σχετική νομοθεσία, όπου χρειάζεται. Η κυρία Άλίκη Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου, όμότιμη καθηγήτρια του Πάντειου Πανεπιστημίου, σε άρθρο τής στην «Καθημερινή» τής 22ας του μηνός προτείνει: «Στίς χώρες πού υπήρξε σοβαρό πρόβλημα άπό τούς κουκουλοφόρους, αλλά και σοβαρή πρόθεση άναχαίτισής του, εφαρμόστηκε τό σύστημα του ιδιώνυμου πολιτικού άδικήματος, μέ ελαφρές ποινές και σοβαρό προληπτικό άποτέλεσμα». Η πρόταση τής κυρίας Μαραγκοπούλου άποκτά μεγαλύτερο βάρος και κύρος ως προερχόμενη άπό άναγνωρισμένη προσωπικότητα, πού έχει αναπτύξει έντονη δραστηριότητα για τά δικαιώματα του ανθρώπου. Τέλος στην «Εστία» τής 7ης Μαρτίου έχω επιχειρήσει νά προβάλω τή σπουδαιότητα μίας προσπάθειας για ήθικά όρθή (fair) άπονομή τής δικαιοσύνης. Πεδία δόξης λαμπρά για τόν ύπουργό Δικαιοσύνης και τά δύο».

«**Όσο για έμάς**» τό όφείλουμε στους φιλοπάτριδας, οι όποιοι πριν άπό δύο αιώνες όραματίσθηκαν μία έλεύθερη δημοκρατική πατρίδα. Άς τούς μιμηθούμε. Ως φόρον τιμής επί τή έπετειώ τής 25ης Μαρτίου».